

byrden; de Kapitaler, der nu staa bundne i Skolebygningerne, er væsentlig højere end dengang den nugældende Højskolelov blev givet.

Paa den anden Side kan det ikke anses for nogen heldig Ordning, at Bygningstilskuddet beregnes af Bygningernes Brandassurancesummer, paa hvis Fastsættelse Skolens Ejer er i Stand til selv at øve Indflydelse, og som tjener helt andre Formaal. Den samme Indvending vil iøvrigt kunne rejses mod at lægge Ejendomsskyldværdien (efter Fradrag af Grundværdien) til Grund.

Man finder det nærliggende, at der for Beregning af Bygningstilskuddet til Højskolerne gælder i det væsentlige samme Regler som for Privatseminarierne, jfr. Lovbekendtgørelse af 27. April 1938, og foreslaar derfor, at Tilskuddet til Forrentning og Vedligeholdelse af Skolens Bygninger fastsættes til Halvdelen af en Udgift beregnet til 5 pCt. af Skolebygningernes Værdi og Værdien af Inventar og Skolemateriel.

Endvidere maa det anses for det mest rationelle, at denne Værdi ligesom for Seminariernes Vedkommende fastsættes gennem en særlig Vurdering af Bygningernes Værdi som *Skoleejendom*. Herefter vil Forstander- og Lærerboliger, men ikke Grundværdien samt Landbrugs- og Avlsbygninger kunne medregnes i Værdien.

I det Beløb, hvoraf Bygningstilskud til Seminarierne beregnes, indgaar yderligere 1 pCt. Afskrivning af Vurderingssummen, med hvilket Beløb denne til Gengæld nedskrives hvert Aar. Da dette imidlertid medfører, at Bygningstilskuddet allerede efter 10 Aars Forløb vil være gaaet ned med 10 pCt., og Nedgangen efterhaanden vil blive mere følelig, har man ikke ment, at Overførelse ogsaa af denne Regel vilde være i Højskolerens Interesse.

For Vurderingen af Højskolerne og dermed for Tilgangen af Elever er det af den største Betydning, at de er i Stand til at skaffe sig og fastholde egnede *Lærere*, men i saa Henseende har den hidtidige Tilskudsordning ikke været heldig.

Forudsætningen for, at Højskolernes Lærerstand kan rekrutteres paa fyldestgørende Maade, er, at der finder en rigelig Tilgang af unge Lærere Sted, saaledes at der bliver Mulighed for at foretage et Udvalg af de bedst egnede, men det afhænger atter i nogen Grad af de økonomiske Vilkaar, som Højskolerne kan byde dem, og endvidere af Mulighederne for, at de paa rimelige Vilkaar kan overgaa til anden Virksomhed, hvis de ikke ønsker at forblive i Højskolens Tjeneste eller viser sig uegnede herfor; om dette sidste Forhold henvises til Bemærkningerne til § 11.

Hvad angaar *Lærertilskuddene* maa det sikkert erkendes, at de gennemgaaende ikke er af en saadan Størrelse, at de indeholder den tilstrækkelige Opfordring til unge veluddannede Lærere til at indtræde i Højskolens Tjeneste, og at Udvalget derfor bliver for ringe, hvilket ogsaa er ensbetydende med et mindre Udvalg af Forstanderemner. En væsentlig Aarsag hertil er efter Udvalgets Mening den Begrænsning, der efter de nugældende Regler er sat for Tilskuddet til Lærertilskud, at det ikke kan beregnes i Forhold til en højere Lønning end Gennemsnitslønnen for en Lærer i Folkeskolen paa Landet, dog saaledes, at man sætter 1 Time i Højskolen = $1\frac{1}{2}$ Time i Folkeskolen, for de udvidede Afdelinger ved Højskolerne endog = 2 Timer i Folkeskolen; men heller ikke naar dette tages i Betragtning, er der tilstrækkelig saglig Begrundelse for denne Jævnstilling.

Den anførte Beregningsregel har virket som en Hindring for højere Lærertilskud, ogsaa ved de Skoler, hvor man har kunnet ønske at lønne Lærerne med en højere Løn end Folkeskolens Lærere, og Udvalget anser det for nødvendigt, at Grænsen forhøjes væsentligt. I Betragtning af de Krav, der maa stilles til Højskolernes Undervisning, finder man det naturligt, at deres Lærere i lønningsmæssig Henseende sidestilles med Seminariernes Lærere — jfr. ogsaa Forslaget § 8 — der efter Statstjenestemandsløven af 31. Marts 1931 § 734 ved Statsseminarierne lønnes med 3 600 Kr. stigende hvert 3. Aar